

Ο Μπισμπίκης απαντά για το περιβόητο ζεϊμπέκικο !

Ο Μπισμπίκης απαντά για το περιβόητο ζεϊμπέκικο: «Σε ξεφτιλίζουν και ακούς τα πιο πουριτανικά σχόλια» !

Για πρώτη φορά ο Βασίλης Μπισμπίκης απαντά σε όλους όσοι ασχολήθηκαν κι έκαναν θέμα το ζεϊμπέκικο που χόρευε στο νυχτερινό κέντρο οπού εμφανίζεται η σύντροφός του, **Δέσποινα Βανδής**. Σε συνέντευξη που παραχώρησε στη δημοσιογράφο **Λουίζα Αρκουμανέα** και τη **lifo** μίλησε πρώτη φορά για το περιβόητο ζεϊμπέκικο.

Εσείς νιώσατε ποτέ ότι έπρεπε να φερθείτε με έναν συγκεκριμένο, στερεοτυπικό τρόπο προκειμένου ν' αποδείξετε κάτι; Νιώσατε να ασφυκτιάτε από τις προσδοκίες των άλλων;

Όχι, η διαδρομή μου ήταν πολύ διαφορετική. Δεν είχα υπερπροστατευτικούς γονείς. Μεγάλωσα σε μια γειτονιά στο Λουτράκι, ήμουν έξω από το πρωί μέχρι το βράδυ με τους φίλους μου χωρίς κανένα όριο – μας ανέθρεψε η γειτονιά.

Προσδοκίες, όμως, μπορεί να υπάρχουν ακόμη και σε ένα τέτοιο πλαίσιο...

Είχα άλλα θέματα εγώ, ήμουν μόνος μου. Στα δεκατέσσερα το μυαλό μου ήταν μια χαρά, ήμουν έξυπνο παιδί, αλλά τα συναισθήματά μου ήταν «μικρά», υπήρχε πολύς φόβος μέσα μου. Αν φανταστείς δηλαδή ένα παιδί δεκαπέντε χρονών να έρχεται από το Λουτράκι και να γυρίζει μόνο του στην Ομόνοια,

μπορείς να καταλάβεις πόσος φόβος κρύβεται μέσα του, ο οποίος έσβηνε μέσα από τις εξαρτήσεις και τις ουσίες.

Οι γονείς μου ήταν ένα αγαπημένο ζευγάρι που δεν τσακωνόταν ποτέ, απλώς δεν υπήρχε σύνδεση μεταξύ μας. Κι εφόσον δεν υπήρχε σύνδεση, δεν υπήρχε αποδοχή. Οπότε εγώ αυτό έψαχνα να βρω μέσα από διάφορες παρέες, από μεγαλύτερους ανθρώπους με τους οποίους ταυτιζόμουν, από το θέατρο.

Το θέατρο τι ρόλο έπαιξε τότε;

Ήταν μια διέξοδος μεγάλη, αλλά και πάλι με τεράστια αγωνία αποδοχής: από το σινάφι, από τον κόσμο. Μέχρι που κατέρρευσα κάποια στιγμή, έπαθα breakdown, «χάθηκα». Περίμενα από έναν μεγάλο ηθοποιό που συνεργαζόμουν και τον είχα δάσκαλο να με αποδεχτεί και όχι μόνο δεν συνέβη αυτό, συνέβη το αντίθετο – και διαλύθηκα.

Από τότε και μετά, με τη βοήθεια της ψυχανάλυσης, λύθηκε το ζήτημα: δεν με ενδιαφέρει πλέον να έχω την αποδοχή κανενός. Γι' αυτό και συμβαίνουν όλα αυτά που συμβαίνουν.

Κανενός;

Μόνον των φίλων και των δικών μου, όχι του συστήματος. Κατανόησα και ψυχικά, όχι μόνο εγκεφαλικά, ότι αν θες να είσαι ελεύθερος άνθρωπος, δεν γίνεται να έχεις αποδοχή. Ή θα

είσαι ελεύθερος και θα έρθεις σε συγκρούσεις ή θα υποταχθείς.

Από μικρός ήμουν δαχτυλοδειχτούμενος, ήμουν πανκ, καμιά οικογένεια δεν ήθελε να κάνει το παιδί τους παρέα μαζί μου, πάντα ήμουν έτσι, και τώρα είμαι –αλλά τότε αυτό περιείχε αγωνία και αντίδραση. Τώρα συμβαίνει το ίδιο γιατί χορεύω ή δεν ξέρω τι άλλο, αλλά δεν υπάρχει η αγωνία να αποδείξω κάτι ή να αντιδράσω. Δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου.

Δηλαδή δεν σας αρέσει η αναγνωρισιμότητα;

Όχι, μου δημιουργεί πρόβλημα. Ένα ζεϊμπέκικο χόρεψα κι έγινε θέμα. Εγώ πάντα πήγαινα στα μπουζούκια και χόρευα, αλλά τώρα είναι μια τρέλα. Σε ξεφτιλίζουν και ακούς τα πιο πουριτανικά σχόλια, για το πάχος μου ή δεν ξέρω τι. Απ' την άλλη, δεν μπορώ να μη ζήσω, γιατί η τέχνη δεν είναι πιο πάνω από τη ζωή. Έτσι θα συνεχίσω και δεν με νοιάζει, ας είναι η ξεφτίλα μου ατελείωτη μέσα στα χρόνια. Αρκεί να μην επηρεάζεται η ευτυχία του παιδιού μου.

ΠΗΓΗ: www.gossip-tv.gr